

— Шамлия, та шамлия. . . Нова шамлия искамъ! Ей го, день иде, ще кадиме на Павелъ, какъ ще излѣзна у хората така, като луда! . . . Шамлия, та шамлия! . . . И на това сираче дрешки. Не е ли те срамъ да ходи така като циганче?

— Добре, ма мамо, ще вземемъ — успокояваше я снаха ѝ. — И шамлия ще вземемъ, и на Цанко дрешки. Нали за това се трудимъ, да се нахранимъ и облѣчемъ.

И стана тя, та на пазара. Вечеръта донесе дрешкитѣ на момченцето, увити въ пакетъ, а отъ торбата побърза да измъкне една хубава шамлия. Взе я баба Спаса, разплати я на лампата, дълго я оглежда, па току сви набръчканата си уста:

— Тцц. . . това не е стока! Камъ ѝ шарчицитѣ по края. Това Спаса нѣма да тури на главата си. Да го върнешъ!

— Ама такива се носятъ сега, ма мамо! За стара жена. . . съ стрина Цвѣта Писарска я избирахме.

— Дай я на Цвѣта да я носи. . . мене ми не трѣбва.

— Ама вижъ, каква си сега?

— Не трѣбва ми, казахъ. . . Ехъ, пусти крака ми не държатъ вече, та азъ бихъ отишла сама! — Въздъхна тя, сви се въ кюшето и жадно засмърка лулата си.

Цѣла недѣля кжщата се пълни съ гжстъ тютюновъ димъ и едно тежко, мжчително пѣшкане. Чакъ на другия пазаренъ день тя се поразведри. Върна снахата купената шамия и още отъ прага завика весело:

— Е, сега, мале, дума нѣма да кажешъ. Оная, върно, нѣмаше шарки, ама тая. . . Я вижъ! — Извади тя друга шамия, разпери я предъ очитѣ ѝ и трепетно зачака да види усмивчица на потъмнѣлото ѝ лице — кажи сега, нали ти харесва?

— Тцц. — изцѣка баба Спаса звучно и извърна грѣбъ къмъ снаха си.

— Ти мене на мома ли ще ме правишъ? Какви сж тия